

Դանիելի Գիրքը — Հիսուներեքերորդ համար

Մարգարեական տեսիլքների բացահայտումը. վերջին օրերի ըմբռնումը
Դանիելի փորձառության միջոցով

Jeff Pippenger

2024-01-17

Բոլոր մարգարեները ավելի շատ խոսում են վերջին օրերի մասին, քան այն օրերի,
որոնցում իրենք ապրում էին:

«Հին մարգարեներից յուրաքանչյուրն ավելի քիչ խոսեց իր ժամանակի, քան մեր
ժամանակի համար, այնպես որ նրանց մարգարեանալը ուժ ունի մեզ համար: «Եվ
այս ամենը նրանց պատահեց որպես օրինակներ, և գրվեց մեր խրատության
համար, որոնց վրա աշխարհների վերջերը հասել են»: 1 Կորնթացիս 10:11: «Ոչ թե
իրենց, այլ մեզ էին ծառայում այն բաներով, որոնք այժմ ձեզ ավետարանված են
նրանց միջոցով, ովքեր Սուրբ Հոգով, որ երկնքից ուղարկվեց, քարոզեցին ձեզ
ավետարանը. այն բաներ, որոնց մեջ հրեշտակները ցանկություն ունեն նայելու»: 1
Պետրոս 1:12:

«Աստվածաշունչը իր գանձերը կուտակել և ամփոփել է այս վերջին սերնդի համար:
Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր
գործողությունները կրկնվել են և կրկնվում են եկեղեցում այս վերջին օրերում»:
Selected Messages, գիրք 3, 338, 339.

Դանիելը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդին, որը վերջին օրերին մարգարեական
Խոսքի միջոցով հայտնաբերել է, որ ինքը ցրված է եղել: Երբ նրանք արթնանում են այդ
փաստի գիտակցությանը, պարտավոր են կատարել Ղևտականք քսանվեցերորդ գլխի
աղոթքը, ինչպես նաև այն աղոթքը, որով պետք է հասկանան վերջին մարգարեական
գաղտնիքը, որ ապակնքվում է փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց
անմիջապես առաջ, ինչպես ներկայացված է Դանիելի երկրորդ գլխի աղոթքով: Եթե և
երբ նրանք մտնեն Դանիելի փորձառության մեջ, Գաբրիել հրեշտակը կհավի նրանց,
կտեղեկացնի և կխոսի նրանց հետ՝ նրանց «հմտություն և հասկացողություն» տալու
նպատակով: Իմաստունները նրանք են, ովքեր «հասկանում են» «գիտության աճը», երբ
մարգարեական գաղտնիք է ապակնքվում:

Եվ նա ինձ հասկացրեց, խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Ո՛վ Դանիել, հիմա ես ելել եմ,
որպեսզի քեզ իմաստություն և հասկացողություն տամ: Քո աղաչանքների սկզբում
հրամանը ելավ, և ես եկել եմ քեզ ցույց տալու, որովհետև դու մեծապես սիրված ես.
ուստի հասկացիր այս բանը և ըմբռնիր տեսիլքը»: Դանիել 9:22, 23.

Տեսիլքը, որ Դանիելին ասվում է քննության առնել, երևման «մարեհ» տեսիլքն է:
Գաբրիելը դեռ չէր ավարտել այն գործը, որ իրեն հանձնարարված էր ութերորդ գլխում,
երբ նրան ասվել էր Դանիելին հասկացնել «մարեհ» տեսիլքը: Իններորդ գլխում նա
վերադարձել է՝ մեկնությունը ավարտին հասցնելու համար: Իններորդ գլխում Դանիելն

այլևս չի ապրում Բաբելոնի թագավորության ժամանակաշրջանում, այլ Մարա-Պարսկական կայսրության պատմության մեջ:

Երբ Գաբրիելը Դանիելին հրահանգում է «հասկացիր խոսքը» և «ընկալիր տեսիլքը», նա մատնանշում է մտային զատորոշման մի ընթացք, որը ցանկանում է, որ Դանիելը գործադրի: «Հասկացիր» և «ընկալիր» թարգմանված բառերը նույն եբրայական բառն են: Այդ բառը «biyn» է և նշանակում է մտքով զատել: «Խոսք» թարգմանված եբրայական բառը «dabar» է և նշանակում է «բառը»: Ուստի Գաբրիելը տեղեկացնում է Դանիելին, և նրանց, ում նա ներկայացնում է վերջին օրերում, որ ճշմարտության Խոսքը ճիշտ բաժանեն:

Ձանա՛ս, որ քեզ ներկայացնես Աստծուն ընդունելի, որպես մշակ, որ ամաչելու պատճառ չունի՝ ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանելով: 2 Տիմոթեոս 2:15

«Matter» բառը գործածված է նաև Դանիելի կողմից տասներորդ գլխի առաջին համարում, որտեղ այն երեք անգամ թարգմանված է որպես «thing»:

Պարսից Կյուրոս թագավորի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը կոչվում էր Բադտասասար. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց սահմանված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը ու հասկացողություն ունեցավ տեսիլքի վերաբերյալ: Դանիել 10:1:

Այդ համարում «տեսիլք» բառը «մարեհ»՝ երևման տեսիլքն է, և Դանիելը հասկացողություն ուներ թե՛ բանի (խնդրի), և թե՛ տեսիլքի («մարեհ») վերաբերյալ: Իններորդ գլխի քսաներեքերորդ համարում Գաբրիելը Դանիելին հանձնարարեց ուղիղ բաժանել խնդիրը և տեսիլքը, իսկ տասներորդ գլխի առաջին համարում նա հասկացողություն ունի թե՛ խնդրի (բանի), և թե՛ տեսիլքի («մարեհ») վերաբերյալ: Իններորդ գլխում Գաբրիելը Դանիելին հայտնում է, որ պետք է ճանաչի խնդրի և տեսիլքի միջև եղած տարբերությունը (ուղիղ բաժանի): Տեսիլքը «մարեհ» տեսիլքն է, իսկ «խնդիրը» կամ «բանը»՝ «խազոն» տեսիլքը:

Ութերորդ գլխում երկու տեսիլքներն էլ նույնացվում են, և մի տարբերակում է նշվում, որովհետև Դանիելը ցանկանում էր հասկանալ «խազոն» տեսիլքը, սակայն Գաբրիելը հրահանգվեց Դանիելին հասկացնելու «մարեհ» տեսիլքը: Երբ Գաբրիելը սկսում է իր գործը՝ Դանիելին հասկացնելու «բանը» և «տեսիլքը», նա Դանիելին տեղեկացնում է, որ ուշադրություն դարձնի այն հանգամանքին, թե դրանք երկու տարբեր տեսիլքներ են:

Եվ նա ինձ հասկացրեց, խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Ո՛վ Դանիել, այժմ ես եկել եմ, որպեսզի քեզ իմաստություն և հասկացողություն տամ: Քո աղաչանքների սկզբում հրաման դուրս եկավ, և ես եկել եմ քեզ հայտնելու, որովհետև դու չափազանց սիրելի ես. ուստի հասկացիր այս խոսքը և ըմբռնիր տեսիլքը: Յոթանասուն շաբաթ սահմանված է քո ժողովրդի և քո սուրբ քաղաքի վրա՝ հանցանքը վերջացնելու, մեղքերին վերջ դնելու, անօրենության համար քավություն անելու, հավիտենական արդարություն բերելու, տեսիլքն ու մարգարեությունը կնքելու և Ամենասուրբին օծելու համար: Ուստի գիտցիր և հասկացիր, որ Երուսաղեմը վերականգնելու և շինելու մասին հրամանի դուրս գալուց մինչև Օծյալ Իշխանը կլինի յոթ շաբաթ և

վաթսուներկու շաբաթ. հրապարակը նորից պիտի շինվի, և պարիսպը՝ նեղության ժամանակներում: Եվ վաթսուներկու շաբաթներից հետո Օծյալը պիտի կտրվի, բայց ոչ իր համար. և գալիք իշխանի ժողովուրդը պիտի կործանի քաղաքն ու սրբարանը. և դրա վերջը պիտի լինի ջրհեղեղով, և մինչև պատերազմի վերջը ավերումներ են վճռված: Եվ նա մեկ շաբաթով ուխտը պիտի հաստատի շատերի հետ, և շաբաթվա կեսին պիտի դադարեցնի զոհն ու ընծան, և պղծությունների տարածման պատճառով այն պիտի ամայի դարձնի՝ մինչև վախճանը, և այն, ինչ վճռված է, պիտի թափվի ամայացածի վրա»: Դանիել 9:22-27:

Գաբրիելը ցանկանում էր, որ Դանիելը գիտակցեր, թե թե՛ «chazon» տեսիլքի, թե՛ «mareh» տեսիլքի տարրերը ներկայացված պիտի լինեին այն մեկնաբանության մեջ, որ ինքը տալիս էր Դանիելին: Մեկնաբանությունը պետք է վերաբերեր երկու տեսիլքներին էլ, և Դանիելի պատասխանատվությունն էր ուղիղ բաժանել այն տեսիլքը, որը վերաբերում էր սրբարանի և զորքի ոտնակոխ լինելուն, այն տեսիլքից, որը հանգեցրեց Քրիստոսի հայտնվելուն Ամենասուրբ Տեղում 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Գաբրիելը ցույց է տալիս, որ Արտաքսերքսեսի հրամանագրից՝ մ.թ.ա. 457 թվականից, լինելու էին չորս հարյուր իննսուն տարիներ, որոնք «կտրված էին» երեկոների և առավոտների տեսիլքի երկու հազար երեք հարյուր տարիներից, որը հատկապես հրեաների համար էր: Արդեն իսկ մեջբերված համարներում «վճռված» բառը նշվում է երեք անգամ, սակայն համարներում «վճռված» թարգմանված են երկու տարբեր եբրայական բառեր: Առաջին անգամ «վճռված» բառը նշվում է քսանչորսերորդ համարում, և այդ եբրայական բառն է «chathak», որ նշանակում է «կտրել»:

Այն ցույց է տալիս, որ Իսրայելին տրվել էր փորձության շրջան, որը սկսվել էր Արտաքսերքսեսի երրորդ հրամանագրով և ավարտվելու էր Ստեփանոսի քարկոծմամբ՝ մ.թ. 34 թվականին: Չորս հարյուր իննսուն տարիները «կտրված» էին և ներկայացնում էին ավելի կարճ մարգարեական շրջան՝ երկու հազար երեք հարյուր տարիների ավելի երկար մարգարեության շրջանակում: «Չորս հարյուր իննսուն» թիվը փորձության ժամանակի խորհրդանիշ է, ինչպես դրա մասին վկայել է Հիսուսը:

Այն ժամանակ Պետրոսը մոտեցավ Նրան և ասաց. «Տե՛ր, քանի՞ անգամ իմ եղբայրը մեղանչի իմ դեմ, և ես ներեմ նրան. մինչև յո՞թ անգամ»: Յիսուսը նրան ասաց. «Քեզ չեմ ասում՝ մինչև յոթ անգամ, այլ՝ մինչև յոթանասուն անգամ յոթը»: Մատթեոս 18:22.

Ներմանը վերջ կա, և այդ վերջը ներկայացված է «չորս հարյուր իննսուն» թվով: «Չորս հարյուր իննսուն» տարիները ներկայացնում են փորձության մի ժամանակաշրջան հրեաների համար՝ իրենց ազատագրումից մինչև այն պահը, երբ նրանք լրացրին իրենց փորձության ժամանակի բաժակը՝ Ստեփանոսի քարկոծմամբ: «Չորս հարյուր իննսուն» տարիները նաև կապված են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխում հիշատակված «յոթ ժամանակների» անեծքի հետ: Աստվածաշնչում ընդամենը երկու տեղ կա, որտեղ հիշատակվում է, որ երկիրը վայելում է իր շաբաթները: Առաջինը գտնվում է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխում:

Եվ եթե այս բոլորից հետո էլ ինձ չլսեք, այլ ինձ հակառակ ընթանաք, ապա ես ևս ձեզ հակառակ պիտի ընթանամ բարկությամբ. և ես՝ հենց ես, պիտի պատժեմ ձեզ ձեր մեղքերի համար յոթնապատիկ: Եվ պիտի ուտեք ձեր որդիների մարմինը, և ձեր դուստրերի մարմինն էլ պիտի ուտեք: Եվ պիտի կործանեմ ձեր բարձրատեղիները, պիտի խորտակեմ ձեր կուռքերը, և ձեր դիակները պիտի նետեմ ձեր կռատների դիակների վրա, և իմ անձը պիտի գարշի ձեզանից: Եվ պիտի ամայի դարձնեմ ձեր քաղաքները, և ձեր սրբավայրերը պիտի մատնեմ ավերակության, և չեմ հոռոտի ձեր անուշահոտությունների բույրը: Եվ երկիրը պիտի մատնեմ ամայության, և ձեր թշնամիները, որ բնակվում են նրա մեջ, պիտի զարմանան նրա վրա: Եվ ձեզ պիտի ցրեմ ազգերի մեջ, և ձեր հետևից սուր պիտի հանեմ. և ձեր երկիրը պիտի ամայի լինի, և ձեր քաղաքները՝ ավերակ: Այն ժամանակ երկիրը պիտի վայելի իր շաբաթները, որքան ժամանակ որ ամայի մնա, մինչ դուք լինեք ձշնամիների երկրում. այն ժամանակ երկիրը պիտի հանգստանա և վայելի իր շաբաթները: Քանի դեռ ամայի մնա, պիտի հանգստանա, որովհետև չհանգստացավ ձեր շաբաթների ժամանակ, երբ դուք բնակվում էիք նրա վրա: Ղևտական 26:27-35.

«Յոթ ժամանակների» պատիժը, որին քսանվեցերորդ գլխում հղում է կատարվում չորս անգամ, ցույց է տալիս, որ երբ Աստծո ժողովուրդը ցրվում է, այդ ժամանակ երկիրը «կվայելի իր շաբաթները»: Դանիելը և երեք արժանավորները ցրվել էին թշնամիների երկիրը՝ ի կատարումն Մովսեսի անեծքի, և յոթանասուն տարվա այդ ցրումը խորհրդանշական առարկայական դաս էր երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների ցրման վերաբերյալ: Դա մարգարեական առարկայական դաս էր, նման Եդիայի երեքուկես տարվա երաշտին Հեզագելի հալածանքի օրերին: Այդ երեքուկես տարիները ներկայացնում էին երեքուկես մարգարեական տարի, որոնք հավասար էին հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա պապական իշխանությանը՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը: Յոթանասուն տարին «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշն էր, ճիշտ ինչպես երեքուկես տարին խորհրդանիշն էր հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա անապատի: Երեմիայի կողմից նշված Դանիելի գերության յոթանասուն տարիները ներկայացնում էին «չորս հարյուր իննսուն» տարի:

Եվ նրանց հայրերի Տեր Աստվածը, խղճալով Իր ժողովրդին և Իր բնակության վայրին, վաղաժամ արթնանալով, Իր պատգամաբերների միջոցով ուղարկում էր նրանց մոտ: Բայց նրանք ծաղրում էին Աստծո պատգամաբերներին, արհամարհում Նրա խոսքերը և չարչարում Նրա մարգարեներին, մինչև որ Տիրոջ բարկությունը բարձրացավ Իր ժողովրդի դեմ, այնպես որ այլևս բժշկություն չկար: Ուստի Նա նրանց վրա բերեց քաղդեացիների թագավորին, որը սրով կոտորեց նրանց՝ երիտասարդներին նրանց սրբաբանի տանը և չխնայեց ո՛չ երիտասարդի, ո՛չ կույսի, ո՛չ ծերունու, ո՛չ էլ տարիքի պատճառով կքածի. Նա նրանց բոլորին մատնեց նրա ձեռքը: Եվ Աստծո տան բոլոր անոթները՝ մեծ ու փոքր, և Տիրոջ տան զանձերը, և թագավորի ու նրա իշխանների զանձերը, այդ ամենը նա տարավ Բաբելոն: Եվ նրանք այրեցին Աստծո տունը, քանդեցին Երուսաղեմի պարիսպը, նրա բոլոր պալատները կրակով այրեցին և ոչնչացրին նրա բոլոր գեղեցիկ անոթները: Իսկ սրից փրկվածներին նա գերեվարեց Բաբելոն, և նրանք ծառա եղան նրան ու նրա որդիներին մինչև պարսից թագավորության իշխանությունը՝ որպեսզի կատարվեր

Տիրոջ խոսքը՝ Երեմիայի բերանով ասվածը, մինչև որ երկիրը վայելեր իր շաբաթները. որովհետև որքան ժամանակ որ նա ամայի պառկած էր, շաբաթ էր պահում՝ լրացնելու յոթանասուն տարիները: Իսկ Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի առաջին տարում, որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը, որ ասվել էր Երեմիայի բերանով, Տերը շարժեց Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի ոգին, և նա հռչակ արձակեց իր ամբողջ թագավորության մեջ, և նաև գրավոր դրեց՝ ասելով. «Այսպես է ասում Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորը. Երկնքի Տեր Աստվածն ինձ է տվել երկրի բոլոր թագավորությունները, և Նա ինձ պատվիրել է Իր համար տուն շինել Երուսաղեմում, որ Հուդայում է: Ո՞վ կա ձեզանում՝ Նրա ամբողջ ժողովրդից: Թող նրա Աստվածը նրա հետ լինի, և թող նա վեր ելնի»: Բ Մնացորդաց 36:15–23:

Աստվածաշնչում երկրի՝ իր շաբաթները վայելելու վերաբերյալ միակ երկու հիշատակումները կապված են Աստծու ժողովրդի ցրման և յոթանասուն տարվա գերության հետ, որը ներկայացնում էր ժամանակի մի շրջան, որ պիտի երկրին հնարավորություն տար վայելելու իր շաբաթները: Դա հավասար էր այն շաբաթների թվին, որոնց ընթացքում հրեաները երկրին չէին թողել հանգիստ վայելել: Երկրի՝ յոթանասուն տարի հանգստանալը ներկայացնում էր այն ամբողջ տարիների թիվը, որոնց ընթացքում իրականացվել էր ապստամբությունը այն պատվիրանի դեմ, որով պետք էր երկրին թողնել հանգստանալ: Պարզ հաշվարկը ցույց է տալիս, որ ապստամբության «չորս հարյուր իննսուն» տարիների ընթացքում ընդհանուր հաշվով եղել է յոթանասուն տարի, որոնց ժամանակ երկիրը չէր հանգստացել:

Քսաներեք հարյուր տարիներից չորս հարյուր իննսուն տարիները առանձնացվեցին որպես հրեաների համար շնորհված փորձության շրջան, և այդ «չորս հարյուր իննսուն» տարիները անմիջական կապ ունեն Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» սփռման հետ:

«chazon» տեսիլքը՝ կոխտվելու մասին, և «mareh» տեսիլքը՝ երկու հազար երեք հարյուր տարիների վերջում հայտնվելու մասին, միմյանցից տարբեր են, սակայն իրար հետ անմիջական կապ ունեն: Ինչպես Դանիելի դեպքում, Աստծու ժողովուրդը պետք է ճիշտ կերպով զատորոշի այդ երկու տեսիլքները՝ միաժամանակ ընդունելով դրանց փոխադարձ կապը: Յոթանասուն տարվա գերությունը, որ հանգեցրեց երեք հրովարտականների, որոնցով հրեաներին թույլատրվեց վերադառնալ և վերաշինել Երուսաղեմը, ներկայացնում էր հրեաների «չորս հարյուր իննսուն» տարվա ապստամբությունը ուխտի դեմ՝ ըստ որի երկիրը պետք է հանգիստ ունենար:

Երբ երրորդ հրամանագիրը սահմանեց նրանց վերադարձի և վերաշինության հնարավորությունը, նրանց տրվեց «չորս հարյուր իննսուն» տարվա փորձաշրջանային ժամանակ, քանի որ նրանք փորձության էին ենթարկվում այն նույն ժամանակահատվածով, որի ընթացքում իրենց անհնազանդությունը հանգեցրել էր Երուսաղեմի կործանմանը և իրենց ցրմանը: Երկրորդ «չորս հարյուր իննսուն տարվա» վերջում նրանց անհնազանդությունը կրկին կրեբեր Երուսաղեմի կործանումը և նրանց ցրումը հեթանոսների մեջ:

Յոթանասունամյա գերության սփոմանը նախորդել էր «չորս հարյուր իննսուն» տարվա ապստամբություն, իսկ ապա այդ յոթանասունամյա գերությանը հաջորդեց ապստամբության ևս մի «չորս հարյուր իննսուն տարի»:

Առաջին «չորս հարյուր իննսուն» տարվա ժամանակաշրջանը, որը բերեց երկրի յոթանասունամյա հանգիստը, իր ավարտին հասավ Երուսաղեմի կործանմամբ: «Քսաներեք հարյուր» տարիներից կտրված «չորս հարյուր իննսուն» տարիների ավարտին Երուսաղեմն կրկին կործանվեց, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

Բառացի Իսրայելի յոթանասուն տարվա գերությունը բառացի Բաբելոնում «յոթնապատիկ» ցրման խորհրդանիշն էր, և Քույր Ուայթը նույնացնում է, որ բառացի Իսրայելի յոթանասուն տարվա գերությունը բառացի Բաբելոնում նախատիպն էր հոգևոր Իսրայելի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա գերության՝ հոգևոր Բաբելոնում:

«Երկրի վրա Աստծո եկեղեցին այդ անողորմ հալածանքի երկարատև ժամանակաշրջանում նույնքան իրականորեն գերության մեջ էր, որքան Իսրայելի որդիները գերության մեջ էին պահվում Բաբելոնում աքսորի ժամանակաշրջանում»: Prophets and Kings, 714.

Հինգ հարյուր երեսունութից մինչև 1798 թվականը ձգվող հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները «յոթ ժամանակների» նախատիպն էին: Յոթանասուն տարիների ավարտին հրեաները վերադարձան՝ վերականգնելու և վերաշինելու Երուսաղեմը: Նրանց վերադարձը երեք հրամանագրերի ընթացքում նշանավորեց «mareh» տեսիլքի երկու հազար երեք հարյուր տարիների սկիզբը (մ.թ.ա. 457), որոնք առաջնորդեցին դեպի Քրիստոսի հայտնվելը Ամենասուրբ վայրում՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Երեք հրամանագրերը նշանավորեցին մարգարեական ժամանակաշրջանի սկիզբը, և մարգարեական ժամանակաշրջանի սկսվելու համար պահանջվում էին բոլոր երեք հրամանագրերը, թեև նրանք վերադարձել և սկսել էին վերաշինությունը Կյուրոսի առաջին հրամանագրով:

«Եզրասի յոթերորդ գլխում հրամանը գտնվում է: 12-26 համարներ: Իր առավել ամբողջական ձևով այն հրապարակվեց Պարսկաստանի արքա Արտաշեսի կողմից մ.թ.ա. 457 թվականին: Բայց Եզրա 6:14-ում ասվում է, որ Երուսաղեմում Տիրոջ տունը կառուցվեց «ըստ Կյուրոսի, Դարեհի և Պարսից արքա Արտաշեսի հրամանի [եզրագծում՝ «հրամանագիր»]: Այս երեք արքաները, հրամանը նախաձեռնելով, վերահաստատելով և ավարտին հասցնելով, այն հասցրին այն կատարելության, որ մարգարեությամբ պահանջվում էր՝ 2300 տարիների սկզբի նշան լինելու համար: Մ.թ.ա. 457 թվականը՝ այն ժամանակը, երբ հրամանը ավարտուն տեսք ստացավ, ընդունելով որպես հրամանի թվական, երևաց, որ յոթանասուն շաբաթների վերաբերյալ մարգարեության յուրաքանչյուր պայմանագիր կատարված էր»: Մեծ պայքար, 326:

1798 թվականից մինչև 1844 թվականը Հայտնության գրքի երեք հրեշտակները մուտք գործեցին մարգարեական պատմության մեջ, և ինչպես երեք հրամանագրերը նշեցին երկու հազար երեք հարյուր տարիների մարգարեության սկիզբը, այնպես էլ այդ երեք հրեշտակները նշեցին մարգարեության ավարտը: Մարգարեական ժամանակաշրջանն ավարտվեց երրորդ հրեշտակի գալուստով, ինչպես որ այն սկսվել էր երրորդ հրամանագրի գալուստով, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի ավարտը նույնացնում է որևէ բանի սկզբի հետ:

Հրեաները սկսեցին վերադառնալ առաջին հրամանագրի ներքո, և երկրորդ հրամանագրի պատմության ընթացքում ավարտեցին տաճարը: Երրորդ հրեշտակը հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և այդ թվականից առաջ միլլերականներն ավարտել էին այն հոգևոր տաճարը, որը նրանք դուրս էին եկել հոգևոր Բաբելոնից վերահաստատելու համար: Այն պետք է ավարտվեր, որովհետև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին ուխտի պատգամաբերը պետք է հանկարծ գար իր տաճարը: Այդ տաճարը միլլերական ժողովուրդն էր, որ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին մտավ ուխտի մեջ, և որին Պետրոսը նույնացնում է որպես տաճար:

Դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք իբրև հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն՝ մատուցելու համար հոգևոր զոհեր, ընդունելի Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ա Պետրոս 2:5.

Միլլերիական տաճարը կառուցվեց 1798-ից մինչև 1844 թվականը, ինչը քառասունվեց տարի է, կամ մարգարեականորեն՝ երեք օր, որովհետև Քրիստոսը ցույց տվեց, որ տաճար բարձրացնելու համար երեք օր է պահանջվում:

Եվ հրեաների գատիկը մոտ էր, և Հիսուս բարձրացավ Երուսաղեմ: Եվ տաճարում գտավ եզներ, ոչխարներ և աղավնիներ վաճառողներին, և դրամափոխներին՝ նստած: Եվ փոքր պարաններից խարազան շինելով՝ նրանց բոլորին, նաև ոչխարներին ու եզներին, տաճարից դուրս հանեց, դրամափոխների դրամը թափեց և սեղանները շուռ տվեց: Եվ աղավնիներ վաճառողներին ասաց. «Սրանք այստեղից վերցրե՛ք. իմ Հոր տունը վաճառատուն մի՛ դարձրեք»: Եվ նրա աշակերտները հիշեցին, թե գրված է. «Քո տան նախանձախնդրությունն ինձ խժռեց»: Այն ժամանակ հրեաները պատասխանեցին ու նրան ասացին. «Ի՞նչ նշան ես ցույց տալիս մեզ, որ այս բաներն անում ես»: Հիսուս պատասխանեց ու նրանց ասաց. «Քանդեցե՛ք այս տաճարը, և երեք օրում ես այն կանգնեցնելու եմ»: Այն ժամանակ հրեաներն ասացին. «Քառասունվեց տարի այս տաճարը շինվեց, և դու երեք օր^ում այն պիտի կանգնեցնես»: Բայց նա իր մարմնի տաճարի մասին էր խոսում: Հովհաննես 2:13-21.

Քույր Ուայթը նշում է, որ երբ ուխտի պատգամաբերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը, ինչպես ներկայացված է Մաղաքիայի գրքում, այդ կանխասացությունն իրականացավ, երբ Քրիստոսը մաքրեց տաճարը, ինչպես հենց նոր նշվեց Հովհաննեսից բերված հատվածում:

«Տաճարը աշխարհի գնորդներից ու վաճառողներից մաքրելով՝ Հիսուսը հռչակեց Իր առաքելությունը՝ մաքրելու սիրտը մեղքի պղծությունից,—երկրային

ցանկություններից, եսասիրական կրքերից, չար սովորություններից, որոնք ապականում են հոգին: «Ահա ես ուղարկում եմ իմ պատգամաբերին, և նա ճանապարհ պիտի պատրաստի իմ առաջ. և Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի պատգամաբերը, որից դուք հաճույք եք առնում. ահա նա պիտի գա, ասում է Ջորաջ Տերը: Բայց ո՞վ պիտի դիմանա նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա հայտնվի, որովհետև նա նման է գտողի կրակին և լվացարարների օձառին. և նա պիտի նստի որպես արծաթ գտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի զտի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Մաղաքիա 3.1–3»: Քրիստոսի Օրինակը, 161:

Հովհաննեսի երկրորդ գլխում հիշատակված տաճարը կառուցվեց քառասունվեց տարվա ընթացքում, և Հիսուսն ասաց, որ ինքը կկանգնեցնի քանդված տաճարը երեք օրում: 1798 թվականից մինչև 1844 թվականը քառասունվեց տարի է, և դա մատնանշում է Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների (օրերի) գալուստը, որոնք նախապատկերվել էին այն երեք հրամանագրերով, որոնցով սկսվեց երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեությունը: Քառասունվեց տարին այն ժամանակահատվածն է, որի ընթացքում Քրիստոսը բարձրացրեց միլլերիտական տաճարը, որովհետև մինչ այդ ժամանակ հոգևոր սրբարանը և հոգևոր Իսրայելը ոտնակոխ էին եղել հոգևոր Բաբելոնի կողմից:

Երբ Քրիստոսը Իր ծառայության սկզբում, Զատկի ժամանակ, սրբեց տաճարը, Նա կատարում էր Մաղաքիայի մեջ ներկայացված այն մարգարեությունը, ըստ որի Ուխտի Սուրհանդակը հանկարծ գալու էր Իր տաճարը: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Քրիստոսը հանկարծ եկավ Իր տաճարը, և Նրան քառասունվեց տարի էր պետք եղել Իր կործանված տաճարը կանգնեցնելու համար:

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետ, դեպի Սրբությունների Սրբոց՝ սրբարանը մաքրելու համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:14-ում, մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես տրված է Դանիել 7:13-ում, և Տիրոջ գալուստը դեպի Իր տաճարը, ինչպես կանխագուշակվել է Մաղաքիայի կողմից,— նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը ներկայացված է նաև փեսայի՝ հարսանիքին գալուստով, ինչպես նկարագրված է Քրիստոսի կողմից տասը կույսերի առակում՝ Մատթեոս 25-ում»: The Great Controversy, 426.

Առաջին բարկությունն ավարտվեց 1798 թվականին, և վերջին բարկության վերջը 1844 թվականն էր: Քառասունվեցամյա ժամանակաշրջանի սկիզբը, որի ընթացքում Քրիստոս վեր կանգնեցրեց միլլերական տաճարը, պատկերեց վերջը, որովհետև թե՛ սկիզբը և թե՛ վերջը նշանավորվեցին Աստծո բարկության ավարտով Իր ժողովրդի դեմ, քանզի Հիսուսը միշտ որևէ բանի վերջը նույնացնում է այդ բանի սկզբի հետ:

Մեր հաջորդ հոդվածում կշարունակենք Դանիելին տրված Գաբրիելի ուսուցման մեր ուսումնասիրությունը:

«Հայտնության գիրքը պետք է բացվի ժողովրդի առաջ: Շատերին ուսուցանվել է, թե այն կնքված գիրք է, սակայն այն կնքված է միայն նրանց համար, ովքեր մերժում են ճշմարտությունն ու լույսը: Այն ճշմարտությունները, որ այն պարունակում է, պետք է հռչակվեն, որպեսզի մարդիկ հնարավորություն ունենան պատրաստվելու այն իրադարձություններին, որոնք շատ շուտով պետք է տեղի ունենան: Երրորդ Հրեշտակի Լուրը պետք է ներկայացվի որպես միակ հույսը կորստյան մատնված աշխարհի փրկության համար:»

«Վերջին օրերի վտանգները մեր վրա են, և մեր գործում մենք պետք է մարդկանց զգուշացնենք այն վտանգի մասին, որի մեջ նրանք գտնվում են: Թող անուշադրության չմատնվեն այն հանդիսավոր տեսարանները, որոնք մարգարեությունը հայտնել է, թե շուտով տեղի են ունենալու: Մենք Աստծո պատգամաբերներն ենք, և ժամանակ կորցնելու չունենք: Նրանք, ովքեր կուզենան լինել մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի համագործակիցները, խորին հետաքրքրություն կցուցաբերեն այս գրքում գտնվող ճշմարտությունների հանդեպ: Գրչով և ձայնով նրանք կջանան պարգաբանել այն սքանչելի բաները, որոնք Քրիստոսը եկավ երկնքից հայտնելու»: Signs of the Times, July 4, 1906.